

SUMAR

Editorial

1 – Anul 2

Constantin Pavel

Proză SF

3 – Yggdrasilul...

Lucian-Dragoș Bogdan

25 – Moartea lui Jenel

Pompilian Tofilesco

35 – Partidul Românilor Verzi

Ciprian-Ionuț Baciuc

48 – Un împrumut neobișnuit

Daniel Ninoiu

62 – Vânătorul de freli

Rodica Bretin

69 – Sinod Ecumenic

Ana-Veronica Mircea

79 – Raiul

Dan Norea

Vintage SF

83 – Fulgerul mental

Voicu Bugariu

Medalion Dan Merișca

95 – Un Imaginator în Labirint

Aurel Cărășel

98 – Aer

99 – Ziua zborului

Dan Merișca

Lirică SF

104 – Apocalipsa

105 – Din azi în mâine

Elena Grosu

Lumea BD

106 – Sărbătoare BD și SF la BV

Dodo Niță

Enigme/Mistere

111 – Scriitori, cărți, previziuni,
invenții sau viceversa?

Gheorghe Tănase

Dicționar de autori SF

117 – Voicu Bugariu

Aurel Cărășel

Revista CSF

Anul II, nr. 7/2020

Colecția Science-Fiction

ISSN — 2668-1862

Editată de:

PAVCON M.O. Grup SRL

Editor: **Constantin D. Pavel**

Redactor-șef: **Aurel Cărășel**

Redactori : **Anamaria Borlan, Florin Purluca, Daniel Timariu,**
Florin Giurcă, George Sauciuc, Boris Velimirovici, Liviu Surugiu

Design & Grafică: **Andrei Nicolescu**

Coperta: **Daniel Danil / Vignette rubrici: Marius Ghergu**

ABONAMENTE ȘI COMENZI

www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro

031.100.80.70 / 0727.77.80.06

Anul 2

de Constantin D. Pavel

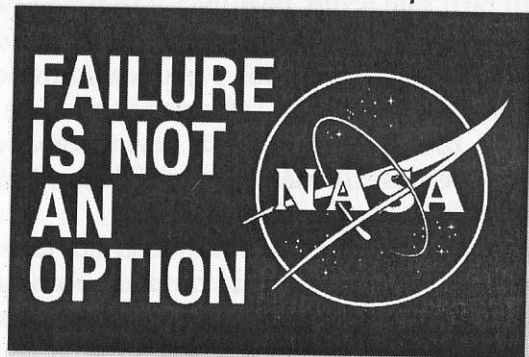
CSF a pășit, odată cu numărul 7, pe care îl țineți acum în mâinile dumneavoastră, în al doilea an din existența sa, schimbând astfel postfixul, așa cum ați putut observa pe copertă: 7.2. Și deși pe fiecare număr scrie luna și anul apariției, am considerat necesar să marcăm în acest fel viața revistei fiindcă, pe o piață a periodicelor tipărite cum este cea din România, a rezista mai mulți ani se crede că este o dovadă de eroism. Numai că noi, membrii redacției **CSF**, nu ne considerăm eroi, ci doar profesioniști. E drept, nu simpli profesioniști, ci un soi mai aparte, rar întâlnit: profesioniști pasionați!

Căci pasiunea este ingredientul care face ca un business pornit dintr-un garaj să pună computere pe aproape toate birourile de pe mapamond, pasiunea determină o ființă umană să urce cu eforturi inimaginabile până pe acoperișul lumii și să înfigă steagul țării sale acolo, pasiunea îl împinge de la spate pe un copil defavorizat să învețe și să ajungă, în cele din urmă, un om de știință premiat cu Nobel, pasiunea îl umple de energie pe un scriitor, determinându-l să scrie ani și ani de zile la romanul vieții sale, care, în cele din urmă, devine romanul întregii umanități. Pasiunea, asezonată cu un praf de bunătate, de dăruire, de respect față de oameni și de iubire.

Am regăsit toate acestea în inimile oamenilor care au lucrat alături de mine, în aproape un an de când am pornit acest proiect, pentru a vă dăruir o revistă de care românii chiar se bucură.

Și țin să le mulțumesc din suflet redactorului-șef Aurel Cărășel, un scriitor și un om de nota 20, redactorilor-regionali (cărora vă puteți adresa cu cea mai mare încredere, fie că sunteți scriitori, ilustratori sau pasionați cititori) Anamaria Borlan, Florin Purluca, Daniel Timariu, Florin Giurcă, George Sauciuc, Boris Velimirovici, Dodo Niță, Liviu Surugiu, prieteni de pus la rană, precum și artiștilor și ilustratorilor Andrei Nicolescu și Marius Ghergu, care și-au pus pentru totdeauna amprenta pe cele 6 numere ale revistei CSF din 2019. Mulțumesc, de asemenea, scriitorilor și creatorilor de ilustrație și bandă desenată care ne-au trimis operele lor la redacție și care au ajuns, astfel, să încante români de pretutindeni, revista fiind citită de conaționali de-ai noștri aflați atât în țară, cât și în străinătate.

Am pășit, iată, în al doilea an, cu o încredere debordantă în plăcerea cititorilor români de a citi SF de calitate, în talentul scriitorilor și graficienilor români, și îmi exprim gratitudinea față de toți cei care au crezut și au sprijinit proiectul **Colecția SF** – dar și față de cei care nu au crezut în el, căci ei ne-au furnizat ambiția de a reuși, fără să știe că deviza **CSF** este fraza cu care am fost întâmpinat, cu ceva ani în urmă, când am călcat pentru prima oară în sediul Centrului Spațial Johnson al NASA, din Houston, Texas. Noi, cei din redacția **CSF**, am împrumutat acest combustibil și îl utilizăm să ne aprindă motoarele de fiecare dată când avem nevoie să mai urcăm o treaptă spre titlul de „*Cea mai bună revistă de SF din Europa*”!

La marginea nebuniei, yggdrasilul...

de Lucian-Dragoș Bogdan

— Mi-e sete! zice Cortes, gâfâind.

Mă opresc și las jos rucsacul, scoțând din el sticla umplută la schitul de lângă pădure. Îi dau să bea. În timp ce prietenul meu își stinge setea, scrutez cerul cu o privire critică.

— În curând se înserează, comentez.

— Uaah! strigă răgușit Cortes, după ce soarbe cu nesaț. Ce bun-a fost! Vrei?

Îmi întinde recipientul. Îl iau cu gesturi absente, mecanice.

— Mai mergem pân-acolo, la poale? îl chestionez înainte de a lua o gură de apă.

Îi arăt un colț de stâncă înălțat în mijlocul platoului.

— Crezi că ajungem până se-ntunecă?

Înșurubez bine dopul și încuviințez.

— Tragem tare. În cel mult o oră întindem cortul.

Cortes ridică din umeri. Drumul continuă în tăcere, în ritmul stabilit de mine. Sunt mai masiv și asta face din mine principalul căraș. Ajungem pe când soarele se ascunde deja după culmi. Ne dăm rucsacurile jos din spate și începem să fixăm cortul.

— Stânca asta ne va apăra de vânt.

— Măcar de-ar fi vreunul! își exprimă Cortes speranța stingerii cuptorului de peste zi.

— Mai bine du-te să aduni vreascuri. La noapte vom tânji după căldură, îi atrag atenția și intru să aranjez lucrurile.

Pe când se întoarce el, e aproape noapte. Facem focul în mijlocul unui căuș de pietre, așezat cât mai aproape de gura cortului. Flăcările sale vor ține deoparte eventualii vizitatori nocturni. Desfacem o conservă și mâncăm în tăcere, prea obosiți ca să mai schimbăm vreo vorbă. Odată așezați, efortul zilei își spune cuvântul. Când terminăm, ațâțăm focul și ne retragem în sacii de dormit.

★ ★ ★

— Vă spun eu c-o să reușesc până la urmă!

Sergio „Loco” are privirea aceea de la care i se trage porecla. Irisul mic i se conturează clar pe albul ochilor exoftalmici. De fapt, e impropriu spus „albul ochilor” – traiul sub crusta sele-nară și munca în puțuri ne-a cadorisit pe toți cu un cristalin tulbure, galben-roșiatic.

— Trebuie să încercați și voi! Împunge aerul către noi cu furculița coclită. Uite, o să vorbesc cu Swami să vă...

— Mulțumesc, nu! se apără Cortes și Maria Fernanda.

— Alejandro?

— Îmi ajung visele mele ciudate, clatin din cap. Nu vreau s-o iau razna pentru că nu mai știu să discern realitatea de iluzie.

— Nu mai repetați cuvintele auzite de la alții! pufnește Sergio și lovește cu pumnii în tăblia mesei.

Materialul de calitate îndoielnică se deformează ușor. Pe suprafața lui, onduleurile și zgârieturile marchează o istorie lungă de frustrări defulate.

— Swami ne învață să ne controlăm visele. Să devenim stăpânii propriului destin!

— Dacă tu crezi sloganul ăsta de rahat, atunci nu ești doar nebun, ci și prost! îl tachinează fără milă Maria Fernanda.

Cortes și cu mine zâmbim pe sub mustățile groase, soioase, în timp ce ne umplem stomacurile cu terciul cenușiu, fără gust, obținut din culturile de sinteză.

— Totul e controlat aici, își continuă tirada Maria Fernanda. Până și visele, create ca să ne rupem de realitatea asta mohorâtă. Să ne încărcăm bateriile, să trăim în somn ce nu putem avea în viața de zi cu zi.

Sergio se înclină conspirativ spre ea peste masă și gesticulează cu furculița, vorbind în șoaptă:

— Și dacă totul nu e decât o gogoriță? O minciună menită să ne țină aici, cuminiți și ascultători?

— Ce vrei să spui? comentează Cortes, cu gura plină.

— Dacă Pământul n-a fost devastat de războiul nuclear? Dacă e-n continuare plin de pășuni verzi, păduri luxuriante și ape cristaline, așa cum sunt înregistrările induse în vis?

— Pământul e mort, i-o retez plat. Am văzut înregistrări cu el – și crede-mă că nici măcar visele frumoase nu mi-au mai fost de folos câteva nopți la rând! E... înfiorător!

— Ai fost acolo? nu cedează Sergio. Sau te-ai uitat la înregistrările pe care au vrut ei să le vezi?

— Ești paranoic.

— Poate. Dar voi ajunge în curând să aflu adevărul...

— Cum? Le vei cere să te lanseze?

Cortes și Maria Fernanda râd zgomotos, iar femeia completează:

— Ai grijă să scrii mare pe sol care e situația, ca să se vadă și din observatoarele de-aici!

— Râdeți ca proștii... Habar n-aveți de nimic!

— Luminează-ne! desfac eu brațele într-o invitație.

Sergio se apleacă din nou conspirativ:

— Swami ne învață cum să avem propriile vise și să rezistăm celor induse.

— În caz că n-ai reținut, Loco, eu am avut așa ceva. Și crede-mă că nu mi-a plăcut. Prefer să mi se inducă unele cu Pământul pa-

radiazia decât să viseze despre hrubele ce taie Luna ca pe un șvaițer sau despre planeta moartă!

— Și dacă ai fi continuat cu asta, nu se lasă Sergio, crezi că ai fi visat la desfășurat doar orori?

— Bănuiesc că mi-aș fi luat viața într-o zi, i-o retez din nou. Sau aș fi înnebunit.

— Aiurea! E ca și cum ai spune că nu cobori în puț pentru că s-ar putea să fie unul periculos. Da, există zone unde e nevoie de precauții suplimentare, dar, după ce treci de ele, lucrurile revin la normal. E identic și-n vise.

— Așa, și? Ce faci cu ele?

— Te eliberezi!

— Măi, voi n-ați înțeles! ne lovește Maria Fernanda peste umăr pe mine și pe Cortes. Loco încearcă să fie romantic. El va pluti pe aripi de vis către paradisul de pe Pământ!

Cortes se îneacă de râs.

— Sunteți proști, băi! se enervează Sergio. Hai, ia, mai bine nu mai ascultați un nebun ca mine...

Revine la mâncarea lui, îndesând-o cu viteză în gura știrbă.

— Eu am visat că mergeam cu cortul pe munte cu tine! îmi zice Cortes.

Mă blochez.

— Poftim?

Când îl aud că repetă – cu detalii de data aceasta – simt că mi se pune un nod în gât. Îl ascult siderat cum povestește despre schit, despre urcușul pe colina acoperită cu iarbă, despre momentul când mi-a cerut să-i dau să bea apă. Rememorez, în timp ce el relatează cum am fixat cortul, am mâncat și ne-am culcat.

Sunt incapabil să spun ceva. Oare să aibă dreptate Loco? Controlul, atât de necesar pentru a păstra ordinea în locul acela închis, să fi ajuns atât de departe? Rămân tăcut tot restul mesei și mă duc în șut chinuit de presimțiri sumbre.

Ca de fiecare dată, munca grea din inima Lunii îmi solicită întreaga concentrare și uit curând de întâmplare. Mi-o amintesc abia după terminarea schimbului, când stau în fața unei

halbe nămolose – singur, după ce am refuzat să-i însoțesc pe Cortes și Maria Fernanda la partida de lupte în nisip.

Pesemne că dispoziția mea e foarte vizibilă pe chipul murdar, căci Miguel, barmanul, mă întreabă binevoitor:

— O zi grea?

— Ce zi nu e grea în șut? îi întorc întrebarea.

— Așa-i! Dar mi s-a părut că nu-i doar asta...

Șterge halbele cu o cârpă mai curată decât hainele de pe mine. Nu cu mult, dar mai curată. Ridic din umeri și-mi sug dinții, gânditor. Nu e problema lui ce mă roade pe mine, dar – pe de altă parte – ce ascultător mai bun poți găsi decât un barman?

— Ai habar cum merge treaba cu visele? Încerc marea cu degetul.

— De ce? Ai avut vreun coșmar? Am înțeles că se mai întâmplă să apară vreo eroare – poate s-a decalibrat aparatul din rezerva ta.

— Nu-nu, nu e asta! Mi l-au verificat acum o lună, când au făcut revizia generală. Mă gândeam doar... Care-i modul de funcționare al mecanismului ăstuia?

— A, vrei să zici, cum e cu Fabrica de Vise?

— Exact. Adică au un stoc de filme din care aleg aleatoriu ce ne dau fiecăruia, sau cum?

— Din câte știu, au cadre generale. Zeci de mii de ore filmate pe Pământ, pe vremea când lucrurile erau ok acolo. Când un om intră în rezervă ca să se culce, aparatul îi verifică starea prin intermediul unor senzori chimici. În funcție de asta, transmite o cerere către Fabrica de Vise, iar cei de acolo descarcă în el un cadru de pe Pământ. Casca hipnotică îi induce imaginea în creier, sugerându-i faptul că ar fi ceva real. Asta îl ajută să elimine factorii de stres acumulați pe parcursul zilei și să se trezească reîncărcat.

Îl privesc mirat.

— Cum naiba știi atâtea?

— Da' cum să nu știe! intervine o femeie posacă, aflată la două scaune distanță. Doar ie informator. Tot ce l-ai întrebat o

s-ajungă sus, într-un raport. Țasta are școală în iel cât n-avem toți ăștia d-aci la un loc! .RO

Barmanul râde, pocnește din degetele butucănoase și-i arată degetul mare ridicat în sus.

— Punct ochit, punct lovit, Carmencita! Hai, că mai dau un rând din partea casei pentru fata mea perspicace!

Scoate de sub tejghea o sticlă. Toarnă o pastă albăstruie în paharul aproape gol din față. Îl studiez atent, încercând să-mi dau seama dacă spusele femeii ar putea fi adevărate sau nu. Renunț, în cele din urmă. Și dacă ar fi așa, ce? În primul rând că n-am zis nimic ce poate fi considerat subversiv, iar în al doilea – habar n-am câți dintre cei care se amestecă zilnic în mulțime or fi informatori. Măcar barmanul e un tip de treabă. Când revine în fața mea, continui interogatoriul:

— Vrei să spui că nu măgăoaia îmi bagă visele în cap? Ea doar îmi dă niște imagini și mă face să cred că e pe bune?

— Așa știu. Mai departe, visul vine din subconștientul tău.

Subconștient. Da, știu ce e asta. Nu sunt prost, ca alții. Am avut cele mai bune rezultate la învățătură în clasa mea, de-aia am ajuns șef de tură. Bine, la asta a contribuit și faptul că-mi dau seama imediat, cum văd un perete de stâncă, pe unde trebuie să forăm, cum să șerpuim prin roca lunară, cum să-l armăm ca să n-avem probleme.

— Deci, după cum spui tu, noi doi nu putem visa același lucru...

— Adică să ne aflăm în vis în același loc?

— Nu-nu, să visăm amândoi că facem ceva împreună. Ca acum, adică. Să visăm că avem discuția asta.

Barmanul clatină vehement din cap.

— Nu, asta nu se poate! Gândește-te, ar însemna să ne treacă prin cap exact aceleași lucruri.

— Mda.

Cele spuse de el au logică, dar nu prea bat cu realitatea.

— Io m-aș gândi la ceva cu tine...

E femeia posacă. Mă uit la ea mai atent ca prima dată – nu-i urâtă, doar îmbătrânită înainte de vreme. Ca noi toți, de altfel.

Are privirea ușor defocalizată de la alcoolul al cărui miros vine spre mine însoțit de cel de transpirație. Nu-i foarte murdară, probabil că tura ei de spălat a fost mai recentă ca a mea. E greu cu rațiile de apă, pe un astru unde se găsește cu parcimonie. Îmi zâmbește și-i văd dinții galben-maronii. Dar sunt aproape toți, ceea ce e mare lucru.

— De ce nu...? răspund în doi peri și dau băutura peste cap.

★ ★ ★

Mă trezesc în plină noapte, cu o senzație ciudată. Deschid ochii. Cortul e scăldat într-o luminozitate slabă ce mă nedumerește. Prevăzător, pun mâna pe cuțit, deși nu știu la ce l-aș putea folosi. Ies să văd ce se întâmplă.

Culmile împădurite – până departe, în valea schitului – sunt scăldate de o lumină ciudată, cu irizații verzui și violacee. Fuzioarele colorate se mișcă leneș pe cer, de parcă ar avea o viață a lor.

— Ce...?! aud în spatele meu.

E Cortes, care s-a trezit și a ieșit, la rândul lui, din cort.

— Seamănă cu aurora boreală, încerc să caut explicația rațională.

— Așa e! răspunde Cortes cu glas găuit. Am văzut-o odată...

Ridică brațul și-mi arată ceva pe cer. Printre vulturile de culoarea smaraldului se zărește o pată deschisă. Are forma unui disc. După ce o studiez bine, concluzionez că o pot asemăna cu soarele amiezii, fără a avea intensitatea dureroasă a acestuia.

— Se mișcă...

— Văd...

Schimbăm cuvinte banale, incapabili să cuprindem cu mintea fenomenul din fața noastră. Discul albicios se deplasează ușor spre stânga, apoi țâșnește cu viteză incredibilă în direcția opusă. Pendulează o vreme dintr-o parte în alta a cerului, ca acul unui osciloscop ce încearcă să se stabilizeze în jurul unei poziții de echilibru.

— Telefonul...
— Poftim?

Cortes pare hipnotizat.

— Adu telefonul, să filmăm asta!

Intră în cort și re apare aproape imediat. Ridică aparatul în dreptul ochilor, apoi se încruntă. Începe să apese frustrat pe ecran.

— Nu funcționează! Îl lovește de podul palmei și încearcă din nou: Fir-ar să fie!

Mă duc după propriul telefon, dar am parte de aceeași dezamăgire. Aparatul e defect. Ridic privirea spre cer.

— Se apropie de noi.

Ne simțim tot mai ușori. Detaliile din jur se estompează, iar conturul lor este înlocuit de aure luminoase. Când discul se stabilizează în dreptul nostru, constat că firele de păr din cap și de pe corp se ridică, plutind leneșe. Trupul, devenit tot mai ușor, pare că s-a înălțat la două degete deasupra ierbii umede.

— Dacă ne aflăm în pericol și ar fi fost înțeles s-o luăm la sănătoasa, cred că am ratat momentul! șoptește Cortes.

Încuviințez ușor din cap.

— Partea ciudată e că nu mi-e frică, răspund.

— Nici mie.

Din pata albicioasă se desprinde un contur nedefinit, de o luminozitate deranjantă. În lipsa detaliilor relevante, îmi apare ca având o formă vag umanoidă. În spatele ei se ivește altul, la fel de neclar. Lumina puternică mă obligă să închid ochii. Când îi redeschid, rămân cu impresia că distanța față de aparițiile acelea s-a micșorat. Prin filtrul lacrimilor ce-mi invadează ochii, căutând să protejeze retina de explozia anterioară de lumină, mi se pare că disting tușe cețoase în interiorul celor două contururi.

Devin conștient cum o stare de oboseală îmi cuprinde întregul trup. Mă simt de parcă aș încerca să mă mișc în nisipul din ring, cu capul transformat într-un bolovan greu. În câteva fracțiuni de secundă trec de la atenția alertă la o stare de somnolență imposibil de contracarat.

Adorm cu aceeași iuțeală cu care subiectul unui episod de hipnoză intră sub controlul manipulatorului.

★ ★ ★

Când mă ridic, patul începe să se răsucescă. Intră în locul din perete, lăsând liber accesul la gaura toaletei. Îmi fac nevoile și mă îmbrac cu același costum din ultimele zece zile. Peste încă cinci îmi va veni rândul la curățătorie și la baia publică. După ce ies din rezerva de un metru pe doi, îl apelez pe Cortes. Îmi răspunde cu greu.

— Ce faci?

— Abia m-am trezit! recunoaște.

— Vino în parc. Acum! îl grăbesc.

Merg pe culoarele cenușii, săpate în roca lunară, luminate de becuri chioare la fiecare zece metri. Trec pe lângă ușile anoste ale rezervelor, copii identice gravate de fiecare proprietar după cum l-a îndemnat spiritul și talentul artistic.

Parcul este o zonă aproximativ rotundă, cu un diametru de cincizeci de metri, de unde pornesc culoarele cartierului. Mă așez pe una dintre băncile dure, incomode, amplasate lângă statuia suprarealistă a unui om-copac. Bag mâinile în buzunare și dau peste ceva. E un baton primit de la cucerirea din local, înainte să plec acasă. Nu-mi amintesc cum o chema. Eram destul de afumat, dar știu că m-am simțit bine în partida încinsă pe patul ei strâmt.

Cortes apare după aproape zece minute. E buimac.

— Care-i treaba?

Îi povestesc visul și mă delectez văzând cum chipul său trece de la nemulțumire la uluire.

— Și sunt convins că asta ai visat și tu. Am dreptate?

— De unde știi? răspunde tot printr-o întrebare, pusă cu glas pierit.

— Pentru că și eu am avut visul pe care l-ai povestit ieri la masă.